

turfredning, der udøves af Befolkningen selv. Man udsatte en Præmie for den, der kunde skrive et fireliniet Vers derom, et saadant blev antaget og blev offentliggjort i samtlige Dagblade. Jeg kan kun huske de to første Linier. Det er ikke, hvad jeg vil kalde høj Poesi, men man forstaar den gode Tanke deri:

„Madpapir og Æggeskaller
pynter ej i Skovens Haller.“

Det er sikkert, at den Ærbødighed for Naturen, som man maa kræve af en Befolkning, der drager ud i det frie og navnlig drages af Skoven med al dens Poesi, bør medføre Respekt for Skoven. Men selv om jeg anerkender Nødvendigheden heraf, tvivler jeg om, at Lovparagraffer vil være nok til at skabe denne Respekt. I det Forslag til Skovpolitilov, der foreligger til Behandling her samtidig med Lovforslaget om Naturfredning, har man anført, hvilke Overtrædelser der vil være Tale om, og hvilke Straffe man vil kunne idømme Lovovertrædere. Vigtigere end dette at paalægge Bøder op til 500 Kr. forekommer det mig at være, om man kunde interessere Skolerne og Landets Presse for det Hensyn, der bør vises den frie Natur. Der tror jeg, at Skolen vil have en Opgave, og i lige Maade, at Pressen vil have det ved hyppigt at anføre den Nødvendighed, der er til Stede, hvor det drejer sig om at værne og beskytte vore Skove. Jeg mindes fra 80erne, hvorledes et nordjydske Dagblad hver eneste Dag skrev om at plante ved Gaardene, hvad der bevirkede, at denne Egn mange Steder har faaet en ret forandret Karakter til det bedre. Naar denne Henstilling saaledes blev fulgt, skulde det da være urimeligt at tænke sig, at en Henstilling om at beskytte Skovene, værne dem og være pietetsfuld overfor dem vilde blive opfyldt af den brede Befolkning, hvis baade Skole og Presse tog Sagen i sin Haand?

Et andet Spørgsmaal, der trænger sig paa, er Fredningen af karakterfulde Træer eller Trægrupper og ligeledes gamle Sten-gårder, naar der er Tale om Udstykninger. Man har ment, at hverken den gamle Lov eller det foreliggende Lovforslag gav Adgang til at værne det enkelte Træ; man har saaledes for nylig ved et Møde ment, at et Træ som Holbergs Træ i Fiolstræde ved hans gamle Embødsbolig, et Træ, der har en vis historisk Interesse, ikke blev beskyttet efter Lovforslaget. I Overfredningsnævnet mener Højesteretsdommerne imidlertid noget andet, idet de siger, at

et Omraade, hvor der kun staa eet Træ, kan fredes efter Loven. Ja, hvor mange Træer skal der være, før man kan tale om „et Omraade“? Eet eller to maa være lige saa gyldige som flere, mener man, og der skulde derfor ikke trænges til nogen Forandring paa dette Punkt, men skulde man mene, det var heldigt, at det blev tydeligere udtrykt i Loven, at man ogsaa bør kunne værne det enkelte Træ, er der jo ikke noget i Vejen for at foretage en saadan Ændring, inden Lovforslaget bliver endeligt vedtaget.

Man har Lov til at gaa videre endnu, naar der er Tale om Fredning. Der maa tages Hensyn til Ophævelse af Len og Stamhuse, ved Udstykninger, og naar gamle prægtige Træer eller Trægrupper staaar for Fald. Ud fra et socialdemokratisk Synspunkt, men i øvrigt ogsaa i det hele taget synes det mig, at man kan sige, at Udstykningen er en social Reform af stor Rækkevidde og Betydning, men det vilde alligevel smerte en, om man ved en saadan social Reform angreb Skønhedsværdier, der aldrig lod sig erstatte. Jeg vil haabe og ønske, at man, hvor saadanne Udstykninger finder Sted, vil gaa saa nænsomt til Værks som vel muligt, og jeg ved ogsaa, at hvor Landbrugsministeriet og Naturfredningsforeningen har arbejdet med disse Spørgsmaal, har de staaet overfor hinanden som gode Venner og virket i hjertelig Forstaaelse til stort Held for Bevarelsen baade af Træer, Gårder og andet, der har smykket en Egn. Vi vil gøre vort Fædreland skønnere, og vi vil værne os imod, at noget Angreb finder Sted, der svækker den Skønhed, som er af langt mere end blot æstetisk Værdi for et Folk, idet den i Virkeligheden er af ligefrem økonomisk Værdi, thi uden Skønhedssans og uden Skønhedsindtryk falder Arbejdet os for tungt. Navnlig maa man maaske have Lov til at bede for de gamle karakterfulde Træer, de hundreaarige Kæmper, der staaar visse Steder i vort Land, forholdsvis faa i Tal. Dyrehaven er vel den Skov, der ejer de fleste Egetræer, ca. 2.000 mener man, men mange Steder i vort Land findes der smukke Ege paa Omraader, hvor de kan være truet med Fald. Har man kaldt Egen for Folkeslagenes Yndlingstræ, skal der ikke heri ligge nogen Fornærmelse mod Bøgen, om hvilken Digterne synger, og som jo i høj Grad er blevet det Træ i vore Skove, der i stærkest Grad synes at fange Øjet og glæde Sindet. Med historisk Interesse og med Sans for, hvad disse gamle Kæmper